

ПРОТИВ АКА-ФАНОВА: О ТЕКСТУ ЏЕЈСОНА МИТЕЛА О ЉУДИМА СА МЕНХЕТНА

(...) Посао једног критичара, делом, јесте да објасни и оправда свој укус и да врши улогу стјуарда у служби тих укуса у име групе читалаца. Људи околишају око критичара које поштујемо и, штавише, с којима се слажемо, зато што почнемо да верујемо њиховом укусу. Постоје аргументи за и против такве тенденције, а најочигледнија њена мана је у томе што можемо да избегнемо проширивање властитих погледа тако што ћемо се окружити искључиво идејама истомишљеника. Али у случају академског критичара, мислим да је улог већи. Човек може нешто да воли или да не воли, али ми из академског окружења, нарочито они који се бавимо популарним медијима, имамо посебну дужност да објаснимо нешто ново у вези с делима о којима дискутујемо. Свету заиста није потребно више обожаваатеља. Потребни су му скептици, а улога академског истраживача је суштински улога пуна скептицизма.

(...) Академски истраживачи медија требало би да се одупру позицији *ака-фана*, чак и ако је прихватају. Чињеница да је нешто пријатно и угодно или добро (или лоше) не мора да се одбације, наравно, али би требало да изазива сметњу, nelaгoду. Као академски истраживачи медија, требао би да гајимо сумњу у себе у погледу квалитета и сврсисходности дела које проучавамо. Трeбало би да истичемо ту неодлучност често и јавно, како бисмо исплели комплекснију мрежу око медија – не само да хвалимо или кудимо одређена дела. У том смислу, не слажем се са Џејсоном кад каже да се „ми хуманистичари обично не одређујемо као обожаваатељи предмета свог истраживања“. Мислим да је то једноставно сасвим погрешно, не само за проучаваоце популарне културе. Најчешће, хуманистичари се генерално упуштају у оно што раде управо зато што су до ушију заљубљени у то, било да је „то“ телевизија, видео-игре, Шекспир, Мартин Хајдегер, средњовековна *chanson de geste*, грчка лирска песма или штагод друго. Специјалне хуманистичке конференције су тек окупљања обожаваатеља с више чудно обучених учесника. Хуманистичари су крупнооки романтичари, чак и кад су чангризава гунђала.

Прихватање позиције *ака-фана* је лоша идеја. Не зато што је неморално или примитивно, већ зато што је то превелико искушење. Ми који живимо завидним животом тако што заговарамо значај медија морамо, такође, да будемо незадовољни њима. Трeбало би да преиспитујемо не само себе, своје колеге и студенте, већ и јавност и креаторе нашег изабраног медија. Не би требало да будемо задовољни. То је цена прилике да се живи од проучавања телевизије, видео-игара или чак Шекспира.

Изворник: 29. 7. 2010, http://bogost.com/blog/against_aca-fandom/

(С енглеској прeвeо **Игор Цвијановић**)